

**ВИДАВНИЦТВО
КРОК**

ПЕЇПЕРБЕК

ЮРІЙ
ЗАВАДСЬКИЙ

ЗІБРАНІ

ВІРШІ

юрізавадський
ПЕЙПЕРБЕК
зібрані вірші

СЛИПСТРИМ 7
СПАЗМ 17
ПРОТЯГ 59
ЧНЕ 75
КРИК 103
РОТВРОТ 183
ЮРІЙЗАВАДСЬКИЙ 221
ЮРІЙЗАВАДСЬКИЙ 291
ЮРІЙЗАВАДСЬКИЙ 383
ІМОВІРНІСТЬ 417

СЛИПСТРІМ
2013

для Леса Вікса

Океан на щодень, думав, що коан. Не мав смаку ні до чого, втомлений після перельотів і тривання назовні. Хто, коли прямував собі вулицею, оточений містом, ненависним. Почувався емігрантом, ніколи не було по-інакшому, чужинці, чужинці.

Слітний спів не давав забути про колишній дощ, пахнув іржею. Справилля цього міста, гамузом скидане побіч, залишило осторонь поступ і скрики. Налагодив собі спілкування за допомогою оників й одиниць, а все ж перехрестя низеньких безбарвних вулиць не стали ближчими ані на крок. Тут місто, і там місто, відтяти б його, як палець.

Вулицею Коцюбинського, ліворуч на Петрушевича, праворуч на Веселу, на світлофорі ліворуч, вулицею Крушельницької, ліворуч на Замкову, праворуч Руською, Мазепи, Бережанською.

Не чекав, знайшов неспокій собі безкоштовно, втратив біль безкоштовно, здобув собі хвороби. Мав би зустрітись, скасував сніданок, заперечив собі метафори, переносив ознаки безпосередньо.

Лікувався невпевнено, балакав розкуто про механізацію і злочинство, простував поволі до транспорту, привабливий для злодюг і шанувальників речитативу. Океан, океан, океан, з мільярдом хвиль, котрі не згасали в

долонях, коли вихоплював дещицю, заради себе самого.

Слипстрім, рецензія, символію, поліфонік, гіттерланд, фонологія, каталітик, вапорайз.

Писати безпосередньо, що це означає, кому воно потрібне і скільки воно може коштувати, мій дорогий друже. Організація свят, що провадять до колапсу, і електрика, що прокладає собі шлях до розуміння всесвіту. Електрика, що все пишеться з великої літери, електрика, кому грошей, електрика, розтин.

Мій дорогий друже, в землі викопні рештки дизельних двигунів, каміння з церков і каміння з голів. Між пальцями проросла трава, найнесподіваніша.

Усе автомобіль, що ламається і вбиває, пальці коротші за траву, гімнастика, звинувачення. У дівчаток виростають сини, вони народжують ще дітьми, прибираючи інших прізвищ і локацій. Залишають у собі найголовніший ґен, коли сирена сповіщає про розлад усіх систем і неконтрольовану витрату електроенергії. Прикінці, так чи так, заробіток.

Позбувся якомсь сигнальної системи, коли все склеїлося сяк-так. Як грушевий сік, до ліктів наповнивши всю середину.

Їй забаглося злягання, і бридка сутність
запульсувала посеред натовпу. Все
склеїлося, і подітися нема куди, від
розбурханої природи. Поспіхом відтинав собі
пальці на ногах і руках, аби лиш позбутися
клейковини, стояв по-школярськи, застиг
від дотику, вкушений її пальцем. Мені не
до того, одягнися, соромно, вглядаючись у
свою настовбурчену плоть.

Вікнина, проковтує навколишні села,
глибока блакитна зона, не відпускає,
раптом.

Не можу писати, поряд авта припарковані
абияк, порожнє шосе. Клавіша на лептопі
залипає, ряди згадок про одну літеру. Мова
нарешті розтане, зробиться вільною, чи ні.
Окремішній голос, що нагадує про повноту
запахів.

Іван Франко, стоїть справжній, з торбинкою
хліба, з болячками і впертістю. Виходить на
пагорб, оточений оранкою, сьогодні.

Подивився на мову, знатиме як, знатиме
форму, розмітку вулиць. Знаки теж мають
свою найнебезпечнішу зброю, ставить собі
чайника, робить каву, страждає від аритмії.

Кілька разів на рік купував собі здатність на
спілкування, не шукав ручного керування,
просто користувався послугами третіх осіб.
В'язнів знав поіменно, всього небагато,

проте ненароком звільнився. Стаття має значення, але не тут.

Що означає кожна з літер, ось про що думав, і ось про що забув. Заощадив собі хвиливу природу звуку, і кольорові плямки на папері.

Без того, щоб мати друзів, котрих ніколи не бачив, і не мати друзів, котрі мозолять очі, і зневажати друзів, котрі тобі трапилися колись. І говорити літери з великої літери, і друзів мати за літери, і літери за випадки. І матерів за випадки, і поеми за випадки, і сльози за випадки, і сонця за випадки, і народження homo sapiens за випадки, і відкриття нових континентів поза межами розуміння за випадки, і спалені на пустищі авто поза межами розуміння за випадки, і відкриття пустищ поза ареалами homo sapiens без розуміння, без випадків, без друзів.

Вода-поглинач, що сунулася супроти потоку повітря, блакитна сквала, рятує плавця. Історії без початків, це дискурс тілозміни, мій дорогий друже.

Дівчина росла у спідниці, блідла все глибше, вода їй рідна, порожні осінні пляжі, де пляшки перемелювалися з піском. Тільки спокою думкам, ставала дорослішою, боячись релокації, босонога, начитувала собі вірші на камеру. Людині нестає того, чим вона володіє, тоді пошук чужого тіла

в просторі, як випадковий мимохідень,
з торбою харчів. За ним кілька псів,
штемпованих, із числом на вусі.

Стала ближчою, коли поодаль. Стосунки
навспак, одна до множини, ніби шума на
вопаді хвилі, електричні опори, трансфер,
кольорування, ерудовані шпетні продавчині
з магазину поодаль. Саме вони володіли
таємницями жіночого щастя, знали розклад
припливів і відпливів, чекаючи на рятункову
зубату рибу, котра раптом не стала
загрозою.

Скажи тепер, кому найменше шкодить
упередження, і кому найменше завартувало
життя серед псів, і розбита дорога,
непомірна ворожість, скупчення газів і
пияцтво їздових. Старі міські газети віддавна
принишкли, намокли і розійшлися на
хвилях.

Коли краєвид визначає себе між рекламами
і шильдами магазинів, вечір. Кому ці
невизначеності, хочеться їсти, хтось
губиться в натовпі студентів, а здавалося,
що знайоме лице.

Означені волею до крові, вистригають
собі волосся на тім'ї, поки пси навздогін не
пустяться і не вистрашать своїм гавкотом
юних мам із візочками. Дивно, як люди
перетікають один в одного, вагони риплять,
пов'язані рухом і дротами. Ось тіло моє.

Міг би ненавидіти не більше, і речі, не на своїх місцях. Гори наповнюються людськими тілами та розповідями, коли подолав і швидкість, і незручне сусідство, і вийняв із пам'яті локації аптек і пияцьких кнайп.

Лікарня з розповідей, як обряд поховання, не хотів говорити про це, вдавав, що не чув, переходив на іншу лексику, коли йшлося про спільність. Візьми собі одне слово, розмісти його якнайдалі, перед ним нагромадь інших слів, більше дієслів, менше стативи.

Прання, дощ, невагомість. Твоя чоловіча сила, біля мене.

Що відмовляються від передарованого, навздогін гуцульським селам, поодаль доріг і монументів. Коли запізно, бачив інший варіант розвитку історії, осміяний.

Гірська дорога, вимита до каменю потоками, розорана колесами лісовозів, жовта, м'яка. Ледве дійшов, біля калюжі води, жаби завмерли, а сам, зі спрагою та болем, ще крок, рівномірно дихав. Запах нічого, повітря і повітря, в якому нема вже мені минулого, червоне небо, голодного голос.

Нестерпно, коли люди виносили сміття, кожен у своєму мішку свій непотріб, хвороби підступають, і хворіти ніколи. Темна півмаса

ранкового неба, півнакип на дверях
авта, залютованого катастрофою, півтіло
напівмертвого, мій дорогий друже.

І раптом настало світло, і ти мав хвилину
поправити собі зачіску. Нескінченний,
коли один текст наставав після іншого,
обіцяючи роз'яснення та завершення, проте
надавав інерції просуватися вглиб самого
себе, збираючи обличчя забутих істот, з
якими довелося злягатися. З пакунками,
вміст яких, таємниця, його не було, друг
чи супутник, що був поінформований про
незавершеність і поспільний обов'язок
крихкотілості.

Це невідома ментальна субстанція,
додаткова нирка, частина мозку, щось
раніше недосвідчене організмом, від чого
відмовитися ніяк. В'язаною рукавицею пані
витирає скло, бачити вулицю, зі снігом.

Острівні народи, і їхнє каміння. Шквал
насувається, здалеку, як стіна, теплий вітер.
Космос, побудований людиною, не потребує
затвердження та узгодження, чоловік із
голими грудьми, посланець, може говорити,
адже сам собі, творець. Шквал, як стіна.

Не зрозумів цього шуму, і цієї слівності, і
непробутності, а рух від неможливості до
неможливості, від залежності до залежності,
від переступу до переступу, від дзвінкості до
глухості, зумовив собою океан. Сказати б,

на різних кінцях планети, неподалік, але далі ніяк, сумирний клімат цього шматка універсуму геть розбестив людство-недолітка, без принуки, його екземпляри таки віднайшли собі дорогу крізь океан.

Батьки приховуватимуть подробиці довіку, покупець може не промовити й слова, гість лише падає на порозі, заледенілий. Якби нам дали волю, кажуть.

Кінець
безкоштовного
уривку. Щоби
читати далі,
придбайте,
будь ласка,
повну версію
книги.